

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 437/2025-31

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] zastúpeného BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., Laurinská 4, Bratislava, proti uzneseniu Mestského súdu Bratislava III č. k. B5-29Cr/15/2018-418 zo 17. decembra 2024 takto

rozhodol:

1. Uznesením Mestského súdu Bratislava III č. k. B5-29Cr/15/2018-418 zo 17. decembra 2024 **bolo porušené** základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Mestského súdu Bratislava III č. k. B5-29Cr/15/2018-418 zo 17. decembra 2024 **zrušuje a vec mu vracia** na ďalšie konanie.
3. Mestský súd Bratislava III **je povinný** nahradiť sťažovateľovi trovy konania **949,17 eur** a zaplatiť ich jeho právnomu zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Uznesením č. k. IV. ÚS 437/2025-16 z 26. augusta 2025 Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť sťažovateľa doručенú ústavnému súdu 4. marca 2025, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Mestského súdu Bratislava III (ďalej len „mestský súd“) označeným v záhlaví tohto

nálezu. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom mestským súdom sa sťažovateľ domáhal proti žalovanej CRN1, zzpo, v likvidácii (ďalej len „žalovaná“), zrušenia rozhodcovského rozsudku. Súd prvej inštancie rozsudkom č. k. 29Cr/15/2018-262 zo 6. apríla 2023 žalobu sťažovateľa zamietol, zamietol tiež návrh na odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku a žalovanej priznal proti sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Krajský súd v Bratislave na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom č. k. 28CoR/1/2024-340 z 30. apríla 2024 potvrdil prvoinštančný rozsudok ako vecne správny a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Proti predmetnému rozsudku sťažovateľ podal dovolanie, pričom výzvou z 12. augusta 2024 ho mestský súd vyzval na zaplatenie súdneho poplatku 890 eur. Následne požiadal o priznanie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov a súdu predložil príslušné tlačivo pre dokladovanie pomerov strany konania, ktorá navrhuje, aby jej bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov – fyzická osoba (ďalej len „tlačivo“).

4. Vyšší súdny úradník uznesením č. k. B5-29Cr/15/2018-403 z 9. októbra 2024 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od platenia súdnych poplatkov za podané dovolanie. V odôvodnení konštatoval, že sťažovateľom uvedené údaje v tlačive odôvodňujú pochybnosti o ich reálnosti. Sťažovateľ nepredložil žiadne doklady preukazujúce jeho majetkové pomery, preto vyšší súdny úradník dospel k záveru, že sťažovateľ hodnoverným spôsobom nepreukázal existenciu zákonom stanovených podmienok odôvodňujúcich priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov za podané dovolanie.

5. Proti predmetnému uzneseniu vyššieho súdneho úradníka sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú sudca mestského súdu napadnutým uznesením zamietol ako nedôvodnú podľa § 250 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a žalovanej priznal proti sťažovateľovi náhradu trov sťažnostného konania. Uviedol, že sa zameril na posúdenie majetkových pomerov manželky sťažovateľa, ktorá mu údajne poskytuje na živobytie 400 eur, a zistil, že je zamestnankyňou ČSOB, a.s., a jej priemerný príjem, ktorý podlieha odvodu do Sociálnej poisťovne, je 2 200 eur. Má teda vyšší príjem, ako sťažovateľ deklaroval v predloženej tlačive. Súčasne mestský súd upozornil na skutočnosť, že sťažovateľ pôsobil 10 rokov najskôr ako predseda predstavenstva a neskôr ako podpredseda predstavenstva v obchodnej spoločnosti Dopravné stavby, a.s. S ohľadom na zistené skutočnosti sa pochybnosti súdu o reálnosti sťažovateľom dokladovaných príjmov len prehĺbili. Vzhľadom na neúspech sťažovateľa v konaní o sťažnosti mestský súd priznal žalovanej nárok na náhradu trov sťažnostného konania v plnom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ svojou ústavnou sťažnosťou atakuje napadnuté uznesenie mestského súdu, pričom namieta, že vyšší súdny úradník v rozhodnutí iba všeobecne konštatoval, že sťažovateľ svoje pomery nepreukázal a okrem tlačiva nepredložil žiadne iné listiny. Nie je mu však zrejmé, aké ďalšie dôkazy mohol predložiť, keď v tlačive deklaroval, že nemá príjem a nevlastní žiaden majetok. Ide teda o negatívne skutočnosti, ktoré sa preukazovať nedajú a je objektívne nemožné

v tomto smere predkladať konkrétne listiny. Ďalej sťažovateľ tvrdí, že mestský súd sa v rozpore s § 254 ods. 1 CSP zamerlal na posúdenie majetkových pomerov manželky sťažovateľa, a nie jeho pomerov, hoci poplatníkom je v danom prípade sťažovateľ. Navyše, v predložennom tlačive uviedol, že ich bezpodielové spoluvlastníctvo bolo zrušené. Ohradil sa proti konštatovaniu mestského súdu, že, čo sa týka príjmu jeho manželky, zavádzal. Uviedol taký príjem, aký mu jeho manželka oznámila. Rovnako je svojvoľný argument mestského súdu týkajúci sa pracovnej histórie sťažovateľa, keďže tieto dôvody mestského súdu nerešpektujú znenie § 254 ods. 1 CSP, z ktorého nevyplýva možnosť posudzovať minulé majetkové pomery a vyhodnocovať iné ako skutočné pomery strany. Vo vzťahu k výroku napadnutého uznesenia o trovách sťažnostného konania sťažovateľ poukázal na uznesenie pléna ústavného súdu sp. zn. PLZ. ÚS 2/2024 z 18. decembra 2024, ktorým došlo k zjednoteniu názorov v otázke priznávania trov sťažnostného konania. Napadnuté uznesenie mestského súdu uvedené rozhodnutie ústavného súdu nerešpektuje.

III.

Vyjadrenie mestského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľa

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

7. Mestský súd vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti sp. zn. Spr. 303/2025 z 12. septembra 2025 uviedol, že napadnuté uznesenie nie je arbitrárne a nepredstavuje zásah do práv sťažovateľa. Poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ súdny poplatok za dovolanie 13. januára 2025 uhradil v celej sume 890 eur, pričom spis sa aktuálne nachádza na dovolacom súde. Na základe uvedeného navrhol ústavnej sťažnosti nevyhovieť.

III.2. Vyjadrenie zúčastnenej osoby:

8. Oznámením z 3. septembra 2025 ústavný súd upovedomil žalovanú ako zúčastnenú osobu o podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa (§ 126 zákona o ústavnom súde) a umožnil jej vyjadriť sa k nej v lehote 10 dní od doručenia upovedomenia. Zúčastnená osoba svoje právo vyjadriť sa k ústavnej sťažnosti v stanovenej lehote ani do rozhodnutia ústavného súdu nevyužila.

III.3. Replika sťažovateľa:

9. V replike doručenej ústavnému súdu 6. októbra 2025 sťažovateľ uviedol, že mestský súd sa žiadnym spôsobom nevyjadril k jeho námietke týkajúcej sa arbitrárnosti výroku o trovách sťažnostného konania, ktorý odporuje rozhodnutiu pléna ústavného súdu sp. zn. PLZ. ÚS 2/2024 z 18. decembra 2024. Súdny poplatok za dovolanie za neho uhradil jeho právny zástupca, o čom predložil potvrdenie o úhrade, pričom tak učinil z dôvodu, aby sťažovateľ neprišiel o možnosť prístupu k dovolaciemu súdu. Zotrval na svojom tvrdení o porušení jeho v ústavnej sťažnosti označených práv.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania dospel

k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci, a preto pristúpil k posúdeniu veci samej.

11. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo na prístup k súdu. Slovenská republika, ako aj všetky jej orgány verejnej moci majú pozitívny záväzok aktívnym spôsobom zabezpečiť, aby práva a slobody garantované jej právnym poriadkom neboli oprávneným subjektom pod jej jurisdikciou len formálne garantované, ale aby tieto práva a slobody boli „prakticky a efektívne“ dosiahnuteľné. Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj ochrana, ktorá sa účastníkovi poskytuje v konaní o opravných prostriedkoch. Ak účastník konania splní predpoklady vyžadované zákonom na poskytnutie ochrany v opravnom konaní, všeobecný súd mu túto ochranu musí poskytnúť (II. ÚS 78/05, II. ÚS 249/05, I. ÚS 115/2020). Právo na prístup k súdu je nevyhnutnou, imanentnou súčasťou práva na spravodlivý proces a tvorí jeho esenciálny prvok [III. ÚS 875/2016 a rozhodnutie ESLP vo veci Golder proti Spojenému kráľovstvu z 21. 2. 1975, sťažnosť č. 4451/70, body 35 a 36].

12. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či nedošlo v napadnutom konaní k takému arbitrárnemu a formalistickému hodnoteniu zisteného skutkového stavu – majetkových pomerov sťažovateľa a jeho schopnosti uhradiť súdny poplatok za dovolacie konanie, ktoré by viedlo k odopretiu prístupu k dovolaciemu súdu, teda k ústavne neakceptovateľnému stavu.

13. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že rozhodovanie o oslobodení od súdnych poplatkov patrí zásadne do rozhodovacej sféry všeobecných súdov (II. ÚS 134/2015, II. ÚS 361/2015, porovnaj tiež uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 788/09). Je preto vecou všeobecných súdov, aby vymedzili kritériá, z ktorých budú pri aplikácii zákonných ustanovení týkajúcich sa oslobodenia od súdnych poplatkov vychádzať (porov. I. ÚS 27/2014, III. ÚS 559/2011, III. ÚS 441/2014, II. ÚS 134/2015, II. ÚS 361/2015). Všeobecné súdy sú pri rozhodovaní o priznaní oslobodenia od súdnych poplatkov však povinné s ohľadom na všetky podstatné skutočnosti vyskytujúce sa v konkrétnom prípade a význam práva na súdnu ochranu v demokratickej spoločnosti primerane vyvažovať záujem štátu na vyberaní súdnych poplatkov za rozhodovanie sporov a záujem účastníka konania uplatňujúceho si svoj nárok (resp. práva) súdnou cestou (porovnaj rozsudok ESLP vo veci Kreuz proti Poľsku z 19. 6. 2001, sťažnosť č. 28249/95, bod 66).

14. Ústavný súd taktiež opakovane judikoval, že samotné nepriznanie oslobodenia od súdneho poplatku samo osebe ešte nesignalizuje porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu (porov. II. ÚS 142/04, III. ÚS 344/2012, II. ÚS 134/2015, II. ÚS 361/2015). Predmetom ústavnej ochrany sa môže stať rozhodovanie o oslobodení od súdnych poplatkov vtedy, keď jeho výsledok dosahuje intenzitu opodstatňujúcu porušenie základných práv a slobôd sťažovateľa. Ústavný súd je oprávnený v ojedinelých prípadoch zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o poplatkovej povinnosti, a to iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu o neoslobodení od povinnosti zaplatiť súdny poplatok došlo vzhľadom na výšku súdneho poplatku, posudzovanú v rámci konkrétnych okolností prípadu a ekonomických (finančných) možností sťažovateľa zaplatiť tento súdny poplatok, a vzhľadom na fázu konania pred všeobecným súdom, k obmedzeniu samotnej podstaty práva sťažovateľa na súdnu ochranu (porovnaj rozsudok ESLP vo veci Jedamski a Jedamska proti Poľsku z 26. 7. 2005, sťažnosť č. 73547/01, body 60 a 66).

15. Podstata (prvej) formulovanej námietky sťažovateľa spočíva v tvrdení o arbitrárnosti napadnutého uznesenia, ktorého odôvodnenie je založené na závere, že sťažovateľ nespĺňa podmienky na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

16. Podľa doslovného znenia § 254 ods. 1 CSP súd na návrh prizná oslobodenie od súdneho poplatku, ak to odôvodňujú pomery strany. V citovanom ustanovení sú tak jednoznačným spôsobom normované relevantné predpoklady na posúdenie priznania oslobodenia od súdnych poplatkov. Na to, aby súd mohol strane priznať oslobodenie od povinnosti platiť súdny poplatok, musia byť kumulatívne splnené dva zákonné predpoklady, a to návrh na oslobodenie od súdneho poplatku a pomery strany odôvodňujúce oslobodenie od súdneho poplatku. V nadväznosti na uvedené je nevyhnutné zdôrazniť, že diskrečná právomoc súdu pri interpretácii tohto ustanovenia je limitovaná v rozsahu a intenciách uvedených dvoch podmienok. Iné podmienky, ktoré citované ustanovenie nepredpokladá, nie je oprávnený skúmať na základe vlastnej iniciatívy, pretože by postupoval *ultra vires*. Z logického výkladu tohto ustanovenia vyplýva, že relevantnou skutočnosťou, na ktorú je potrebné vziať zreteľ pri posudzovaní oslobodenia od súdneho poplatku, je tiež výška súdneho poplatku, pretože majetkové pomery strany sú skúmané v korelácii k výške súdneho poplatku (III. ÚS 289/2017, I. ÚS 295/2020).

17. Ústavný súd sa pritom prikláňa k takej interpretácii § 254 CSP, ktorá umožní čo najobjektívnejšie posúdenie pomerov sporovej strany, to znamená bez prihliadnutia na generalizovanú povahu subjektu žiadateľa. Zohľadnenie predmetu sporu, a najmä dôsledné vysporiadanie sa s konkrétnymi argumentmi strany, ktorá o oslobodenie žiada, a zhodnotenie jej skutočných majetkových pomerov, ktoré musí súdu preukazovať, sú zárukou zachovania základného práva na prístup k súdu (IV. ÚS 187/2022). Objektívne posúdenie finančnej situácie nemôže byť založené iba na hypotetickej možnosti zaplatiť súdny poplatok, ale musí vychádzať zo skutočností preukázaných v konaní (I. ÚS 295/2020). Zároveň nesmie byť výška poplatkovej povinnosti pre poplatníka likvidačná, v takom prípade nemožno trvať na úhrade súdneho poplatku, resp. na jej úhrade v celom rozsahu. Inak by ustanovenie o priznaní oslobodenia nemalo zmysel a neplnilo by zamýšľaný účel.

18. Právne úvahy mestského súdu prezentované v napadnutom uznesení však nezodpovedajú zákonným kritériám ustanoveným v § 254 ods. 1 CSP a zmieneným judikatúrnym východiskám. Povinnosťou mestského súdu totiž v danom prípade bolo dôsledne posúdiť aktuálne a reálne majetkové pomery sťažovateľa, no konajúci súd sa namiesto toho zameril na hodnotenie majetkových pomerov manželky sťažovateľa, hoci ich bezpodielové spoluvlastníctvo bolo zrušené a zároveň analyzoval pracovnú históriu sťažovateľa a jeho pracovné pozície, ktoré v minulosti zastával, z čoho vyvodil pochybnosti o vierohodnosti deklarovaných majetkových pomerov, preto priznanie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov sťažovateľovi považoval za odporujúce dobrým mravom. Predmetná domnienka mestského súdu tak bola jediným dôvodom na nepriznanie oslobodenia od súdneho poplatku za dovolanie v celom rozsahu.

19. Ustanovenie § 254 CSP, resp. záväzná judikatúra však nehovoria nič o posudzovaní minulého či hypotetického majetku žiadateľa, resp. o vyvodzovaní schopnosti uhradiť súdny poplatok od majetkových pomerov manžela/manželky žiadateľa. Ústavný súd v danej súvislosti pripomína, že na rozhodovanie o súdnych poplatkoch sa primerane použijú ustanovenia štvrtej hlavy Civilného sporového poriadku upravujúce dokazovanie. To znamená, že vyvodzovanie skutkových záverov

v otázke pomerov strany je limitované dôkazmi získanými procesným spôsobom v konkrétnom spore. Okrem dôkazov predložených žiadateľom je súd z vlastnej iniciatívy (*ex officio*) oprávnený vykonať len dôkazy podľa § 185 ods. 2 CSP. Konajúcemu súdu patrí aj v tejto otázke dopytovacie oprávnenie podľa § 150 ods. 2 CSP. Navyše, mestský súd má oprávnenie odňať priznané oslobodenie od súdnych poplatkov, ak by sa preukázalo, že sťažovateľove majetkové pomery neodôvodňovali, resp. neodôvodňujú oslobodenie od súdnych poplatkov (§ 254 ods. 2 CSP).

20. Z týchto dôvodov ústavný súd hodnotí dôvody, na základe ktorých mestský súd založil svoj právny záver o nepriznaní oslobodenia od platenia súdnych poplatkov ako arbitrárny a nezohľadňujúci podstatu práva na prístup k súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie.

21. Zároveň ústavný súd musí konštatovať ústavnú neakceptovateľnosť namietaného rozhodnutia, aj pokiaľ ide o jeho (druhý) výrok o trovách sťažnostného konania, ktorým mestský súd po zhodnotení úspechu/neúspechu oboch strán zaviazal sťažovateľa na ich náhradu žalovanej v celom rozsahu (bod 11 napadnutého rozhodnutia).

22. Podľa uznesenia pléna ústavného súdu č. k. PLz. ÚS 2/2024-8 z 18. decembra 2024, ktorým došlo k zjednoteniu odlišných právnych názorov, je v rozpore so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak sudca súdu prvej inštancie pri rozhodovaní o sťažnosti podľa § 239 CSP proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania má právomoc rozhodnúť aj o náhrade trov, ktoré stranám vznikli v súvislosti s rozhodovaním o sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka o výške náhrady trov konania.

23. Plénum ústavného súdu vo vzťahu k tomu uviedlo, že v zákonných ustanoveniach o sťažnosti ako o osobitnom prostriedku nápravy nesprávnosti uznesení vyššieho súdneho úradníka niet žiadnych ustanovení o tom, že by všeobecným súdom bola daná právomoc osobitne rozhodovať o trovách tohto „sťažnostného“ konania. Preto ani zo systematického pohľadu na zákonnú úpravu náhrady trov konania nemožno dospieť k záveru, že Civilný sporový poriadok predpokladá alebo súdom prvej inštancie zveruje právomoc rozhodovať o náhrade trov sťažnosti po tom, keď o náhrade trov konania prvej inštancie bolo rozhodnuté v súlade so zákonom v rozhodnutí, ktorým konanie na tejto inštancii všeobecného súdnictva končí.

24. V posudzovanej veci sťažovateľa rozhodoval sudca mestského súdu o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka, ktorého predmetom nebolo rozhodovanie vo veci samej, t. j. cieľ sporového konania, ale sprievodná, vedľajšia rozhodovacia činnosť týkajúca sa oslobodenia od platenia súdneho poplatku. Ako už pritom bolo uvedené, z ustanovení Civilného sporového poriadku vyplýva, že sudca prvej inštancie nemá právomoc rozhodovať o náhrade trov konania vynaložených v súvislosti s podaním sťažnosti proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka (obdobne III. ÚS 49/2025). Navyše, je potrebné dodať, že napadnuté uznesenie mestského súdu sa vzťahuje výlučne na sťažovateľa ako žiadateľa o priznanie oslobodenia od poplatkovej povinnosti. Ústavný súd tak uzatvára, že priznanie náhrady trov sťažnostného konania protistrane (žalovanej) nie je v súlade s príslušnými ustanoveniami Civilného sporového poriadku a takéto rozhodnutie, resp. jeho výrok nemal byť ani vydaný.

25. Na základe uvedeného ústavný súd vyhovel ústavnej sťažnosti a vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a podľa čl. 36 ods. 1 listiny),

ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením (bod 1 výroku nálezu), ktoré v zmysle návrhu sťažovateľa podľa čl. 127 ods. 2 ústavy zrušil a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu). Mestský súd je po vrátení vecí povinný opätovne rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa, posúdiť jeho konkrétne reálne majetkové pomery aj v korelácii k výške vyrubeneho súdneho poplatku za dovolanie, pričom podľa § 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde je viazaný právnymi názormi ústavného súdu vyjadrenými v tomto náleze.

V. Trovy konania

26. Ústavný súd priznal sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania (§ 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde) v celkovej sume 949,17 eur (bod 3 výroku nálezu).

27. Pri výpočte trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov [(ďalej len „vyhláška“); § 11 ods. 3, § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky]. Sťažovateľovi priznal základnú sadzbu odmeny za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2025 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnej sťažnosti), pričom odmena za jeden úkon právnych služieb za rok 2025 predstavuje 371 eur a režijný paušál 2-krát á 14,84 eur (§ 16 ods. 3 vyhlášky). Odmenu zvýšil o 23 % daň z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“), keďže právny zástupca sťažovateľa je platcom DPH.

28. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je mestský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 CSP) označeného v záhlaví tohto nálezu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2025

**Ladislav Duditš
predseda senátu**